

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Gv

80C 13P 339

i

June 1895

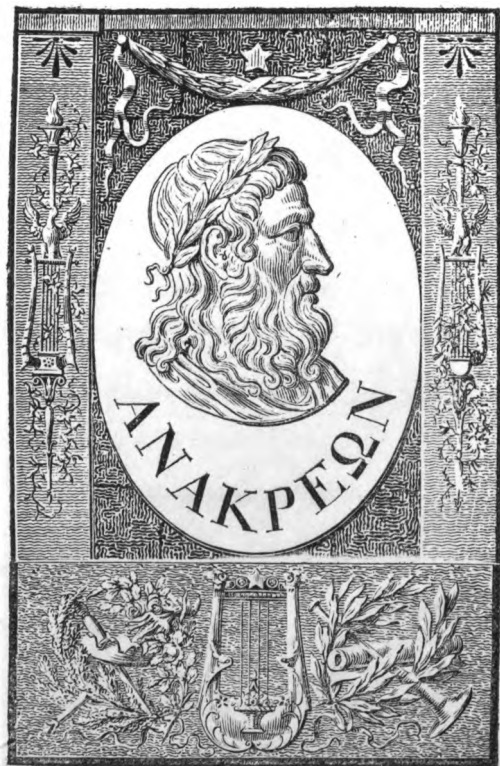

ANACREONTIS C A R M I N A

ACCEDVNT
SELECTA QVAEDAM
E LYRICORVM RELIQVIIS.

E RECENSIONE ET CVM NOTIS
RICH. FR. PHIL. BRVNCKII.

EDITIO STEREOTYPA.

LIPSIÆ
EX OFFICINA CAR. TAVCHNITII.
1819.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ

Ω, Δ Α Ρ Ι Α

ΣΥΝ ΠΛΕΙΣΤΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ,

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΡ. ΤΟΥ ΤΑΥΧΝΙΖΙΟΥ.

1819.

PRAEFATIO

RICH. FR. PHIL. BRVNCKII

Altera hac editione, quam rogatu Bibliopolae, prioris exemplaribus omnibus distractis, adornavimus, prodit Anacreon venustiore forma, et emendatior, ad Vaticanas membranas, quas bona religione sequi placuit, exactus. Publico literarum bono Ioseph Spalletti ante hos tres annos aeri insculptas Romae divulgavit XVI. prestantissimi codicis paginas, quibus Teii senis reliquiae continentur. Accuratissimum exemplar ante oculos habuimus, a quo discedere nefas duximus, ubicumque nulla obhoriretur corruptelae suspicio: verum ubi vel errore vel imperitia lapsus librarium deprehendimus, quin ei fidem derogaremus nulla nos superstitio tenuit. Vale, amice lector, et hac nostra opella lubens frui.

PRAEFATIO

G O D. H E N R. S C H A E F F E R I.

Quam Brunckii praefationem praemisimus, eam vir clarissimus praefixit duabus Anacreonticorum editionibus, quae textu multoque magis animadversionibus inter se discrepantes Argentorati eodem anno adeoque eodem die *) prodierunt. Alterius titulus haec verba addita habet, Editio secunda emendatior: alterius haec, Editio nova locupletior. Posterior, curas illa Brunckii novissimas tenens, nostris in oris rarissima perpaucisque visa est; ambae autem in tabernis librariis, etiam Galliae, iam dudum frustra quaeruntur.

Itaque Tauchnitzio, cum syllogen suam carminum Graecorum Anacreonticis augere vellet, auctor fui, ut posteriorem illam Critici Argentoratensis editionem integram repeteret. Factum id est summa fide, nihilque mihi, specimina typothetica legenti, nisi

---

*) *In utriusque calce leguntur haec: Argentorati typis Philippi Iacobi Dannbach. Calendis Aprilibus anni MDCCLXXXVI.*

passim in accentus, interpunctionem similesque minutias, licere arbitratus sum. *)

Prodit nova haec Anacreonticorum editio comitibus Euripide et Xenophonte. In his paullo plus, quoad in tanta festinatione licuit, efficere studui. Haud paucis enim locis textus refectus est, maxime ad librorum scriptorum fidem, passim etiam ad coniecturas vel aliorum, vel meas, quae quidem satis verisimiles viderentur. Mearum coniecturarum, quibus in textu locum dedi, en aliquot exempla.

Euripid. Electr. v. 265. vulgo legitur:

ἄγνευμ' ἔχων τί θεῖον, ἢ σ' ἀναξιῶν;

Hinc verдум ἀναξιῶν, ceteris Lexicographis omis-
sum, Schneiderus ascivit. Sed ego hoc verbum grac-
cum esse nego. Itaque dedi:

ἄγνευμ' ἔχων τι θεῖον, ἢ σ' ἀπαξιῶν;

Sic confusa in Diogene Laërtio VII. 105. ἀναξλαν et
ἀπαξλαν. V. Addenda ad Gregor. Corinth. p. 922.

Ibid. v. 306. editiones habent:

πρῶτον μὲν, οἷοις ἐν πέπλοις αὐλλίζομαι.

Scripti:

πρῶτον μὲν, οἷοις ἐν πέπλοις στολλίζομαι.

Sic Carm. Anacreont. XXVIII. v. 29. sp.:

στολίσον τὸ λοιπὸν αὐτὴν

ὑποπορφύροισι πέπλοις.

Ipse Euripides voce στολμὸς de πέπλοις aliquoties
usus est.

*) Pag. 67. in Aristotelis Paeanē versus paenulti-
mus fortasse sic scribendus. Διὸς Ξενίου σέβας
ἄζούσαι: ut hic etiam, quod toties factum, α et
αν, ζ et ξ confusae videantur. Quod si recte conie-
ci, alterum h. l. exemplum habemus activi ἄζω.
Σέβας ἄζειν autem dicitur, ut σέβας ἐπαιδεῖσθαι ε.
καταιδεῖσθαι. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 750

Ion. v. 297.:

τιμῇ, τιμῇ, ὥς μή ποτ' ὠφελόν σ' εἰσιδεῖν.

Foede corruptum hunc versum (v. Porson. supplem. praefat. ad Hecub. p. XXIV. Lips.) sic mihi videor ad sanio-rem rationem revocasse:

ἄτιμα τιμῇ. μή ποτ' ὠφελόν σφ' ἰδεῖν.

Conf. v. 299.

Iphig. Aul. v. 448. app.:

καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥαδίως αὐτοῖς ἔχει,
ἄνολβὰ ἢ εἰπεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσει
ἅπαντα ταῦτα.

Primam vocem postremi versus, quam nemo facile dubitet vitium contraxisse, viri docti variis coniecturis emendare conati sunt. Mihi visa est mutanda esse in ἅπαντα, *difficilia*. Opponitur ῥαδίως ἔχει. Suidas. Ἄπαντα.—δυσχερῇ. Ceterum litteras *v* et *π* saepissime confusas esse a scribis, docetur pluribus locis in nova editione Gregorii Corinthii. Vid. v. 716. 726. 730. 747. et 922.

Ibid. v. 907.:

ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου
πέρι;

Sic vulgo editum est. Sed exitus huius versus satis docet, etiam initio scribendum fuisse περὶ τίνος. Adde quod frequentissima est confusio praepositio- num ἐπὶ et περὶ, cuius causam indicavit praestantis- simus Bastius, his litteris ante paucos dies immaturo lugubrique fato ereptus *), in Commentat. Palaeo- graph. p. 783. ubi in Mythographi loco vere me cor- rexisset ὥς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα, nemo dubi- tabit, qui contulerit hunc Platonis Euthyphr. c. 2 p. 12. ed. Fisch. ὥς οὖν καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα.

---

*) *Multis ille bonis flebilis occidit;
Nulli flebilior quam mihi.*

Similiter Xenophon Hellen. VI, 2, 16. καὶ περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει. In Scholiis Tzetzarum ad Lycophron. v. 683. pro vulg. παρὰ Τειρεσίου e Codicibus Vitebergensibus Müllero nostro dare placuit περὶ Τειρεσίου. Sane hoc propius verum est: nam Scholiasta scripsit ἐπὶ Τειρεσίου, iudice Tiresia. Sic Plutarchus Mor. T. I. p. 711. Wyt. Περσεύτιδος δὲ πενιχρῶς ἀξιούσης ἐπ' αὐτοῦ κριθῆναι, κ. τ. λ.

Rhes. v. 115.

νικῶμενος μὲν, τήνδε μὴ μόλης πόλιν,
Recte vertunt: *non poteris redire*. Sed hic sensus ut existeret, debebant scribere, ut ego scripsi:

νικῶμενος μὲν, τήνδε μὴ οὐ μόλης πόλιν.

Obiter moneo, in antecedentibus v. 110. φεύγειν non esse cum Musgravio sollicitandum. Verte: *adeo inflatus es, ut opineris Graecos fugere*. Praegnans enim hic vis est verbi ἐξαίρεσθαι: quapropter infinitivus φεύγειν recte sequitur. Xenophon Hellen. IV, 5, 12. καταφρόνουν δὲ διὰ τὰς ἔμπροσθεν τύχας, μηδένα ἂν ἐπιχειρῆσαι σφίσι. ubi cum nonnullis visum esset post τύχας inseri oportere participium οἰόμενοι, unde penderet infinitivus ἐπιχειρῆσαι, vere monuit Criticus eximius in Addend. edit. Schneider. p. 121., καταφρόνουν h. l. esse καταφρονητικῶς φροντο. Ibid. V, 4, 45. μῦθα πρόσθεν μέγα φρονοῦντες μὴ ὑπέλξιν τοῖς Θηβαίοις. quod Lennclavius bene vertit: *quamquam — prius elatis animis se minime Thebanis cessuros existimassent*.

Troad. v. 554.:

ἔδωκεν παρ' ὕπνω.

De vitio vocis ὕπνω viri docti consentiunt: dissentiunt de medela. Ego edidi:

ἔδωκεν παρ' οἴνω,

memor confusionis horum nominum, cuius exempla dedi in not. ad Plinii Epistol. p. 145. b. et in praefat. p. XIV. His nunc addo var. lect. Euripid. Cyclop.

v. 589. et Reitz. ad. Aristotel. Polit. p. 74. (coll. V. D. in der Neuen Philol. Biblioth. III. p. 185. et Schneider. ad Aristotel. Polit. p. 456.). Ceterum eandem loci Troadum emendandi rationem video placuisse Erfurdio ad Sophocl. Oed. R. v. 773. p. 110. ed. minor. —

Transgredior ad *Xenophontem*, E cuius scriptis, quae quidem a pluribus leguntur, cum inprimis Hellenica uberem, in qua coniectandi facultatem exerceas, materiem teneant, age, ex his aliquot loca excitemus, quibus medicinam e Criticaconi ecturali petiimus.

I 3, 17. καὶ ναὺς ξυλλέξων, αἱ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι, καταλελειμμέναι κ. τ. λ. Ad v. ἄλλαι facile offendas: et offendit Wyttenbachius, coniiciens πάλαι. Ego dedi: αἱ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλη καταλελειμμέναι κ. τ. λ. Phrasi ἄλλος ἄλλη vix aliam in Xenophonte legas frequentius.

IV, 3, 19. καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. Ante ἐωθοῦντο inserui ἐώθουν. Cyropaed. VII, 1, 38. loco simillimo: καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, ἐπαιον, ἐπαλοντο. ubi, quod inprimis notandum, duo Codices ἐώθουν omittunt.

V, 2, 5. δέσαντες, μὴ — δορυάλωτοι γένοιτο; ὧμολόγουν περιαιρήσειν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφασαν πείσεσθαι, εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας. Interpretes πείσεσθαι retulerunt ad Mantinenses. Quod si probas, excidis in illo membro σφᾶς s. αὐτοὺς statuas oportet. Sed nihil excidit; scribendum enim, ut edidi: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφασαν σπείσεσθαι. Compara simillimum locum Anab. VII. 4, 22. 23. καὶ πάντα ὧμολόγουν ποιήσειν — ὁ δὲ Στύθης — οὐκ ἂν ἔφη σπείσεσθαι, εἰ Ξενοφῶν βούλοιτο κ. τ. λ. et confer Bastii Commentationem Palaeographicam p. 733. Ceterum quod verbum ex hoc loco expuli, intuli in alium VII, 3, 6., ubi priorum scripturam edi-

tionum *τί εἴσεται ἢ πόλις* mutavi in *τί δὲ πείσεται ἢ πόλις*.

VI, 1, 4. (p. 237.) vulgo sic ediderunt: *Τοὺς γε μὴν ταύτας τρέφειν πότερον ἡμῶς ἱκανωτέρους εἰκός ἐστι*—. Vellem editores syntaxin horum nobis expedivissent. Mihi quidem adeo impedita aut potius manca visa est, ut locum vitio laborare nullus dubitarem. Itaque ultimum verbum leni correctione mutavi in *εἶναι*. Lenem hanc correctionem a me dici, nemo mirabitur, qui meminerit creberrimae confusionis vocum *ἐστίν* et *εἶναι*. V. Mitscherlich. ad Hymn. in Cerer. v. 87. et Reiz. ad Viger. p. 738. E contrario in Luciano T. II. p. 196. corrig. *πότερον ἄμεινόν ἐστιν*—.

VII, 4, 16. *οἱ δὲ ἱππεῖς καὶ οἱ τριακόσιοι οὐκ ἡμέλησαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐχώρουν ἄνω*. Scripsi *ἡμέλλησαν*. Idem vitium mox §. 26. recurrens eadem ratione sanavi. Haec corruptela, vix credas, quot locorum sensum depravaverit. Compara Cyropaed. I, 3, 15.

VII, 4, 22. *ἐβοήθει* — *εἰς δύο ἔχων, ὥσπερ ἐτύγγα- νεν ἄγων*. Inverso ordine participiorum, edidi: *ἐβοή- θει* — *εἰς δύο ἄγων, ὥσπερ ἐτύγγανεν ἔχων*. —

Haec *δελγματος χάριν* sufficiant. Valet, Lectores, Tauchnitzioque nostro, Aeschyli Fabulas ad exemplar Glasguense, cuius editor vulgo, nescio quam vere, magnus ille Porsonus fertur, vestris studiis cum maxime paranti, favere pergite.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΩΔΑΙ.

α'. Εἰς λύραν.

Θίλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θίλω δὲ Κάδμον ἄδειν·
ἃ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἐρωτα μῦνον ἤχῃ·
ἤμειψα νεῦρα πρῶην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἄγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
Ἡρακλείους· λύρη δὲ
Ἐρωτας ἀντεφώνει
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἦρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἐρωτας ἄδει.

β'. Εἰς γυναῖκας

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὄπλ᾽ δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωῖς,
λίουσι χάσμ' ὀδόντων,

τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν
 τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
 τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
 γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
 τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
 ἀντ' ἄσπιδων ἀπασῶν,
 ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων.
 νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
 καὶ πῦρ καλὴ τις οὔσα.

γ'. Εἰς Ἑρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὦραις,
 στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτιου,
 μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 κέεται κόπῳ δαμέντα,
 τότε Ἑρως ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μεν σχίσεις ὀνείρους.
 ὁ δ' Ἑρως, ἀνοιγε, φησὶ,
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι,
 βρέχομαι δέ, κασέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχρον ἄψας
 ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ φέροντα τόξον

πτίρυγας τε καὶ φαρέτρην·
 παρὰ δ' ἰστίην καθίζας,
 παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθαιπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὃ δ', ἐπεὶ κρῦος μεθῆκε,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, ἐς τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή·
 τανύει δέ, καὶ με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἷστρος,
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων·
 ξένη δ', εἶπε, συγχάρηθι,
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστί,
 σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

δ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερεῖναις,
 ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
 στορέσας θέλω προπίνειν·
 ὃ δ' ἔρω δῆσας
 ὑπὲρ αὐχένος παπύρω,
 μέθυ μοι διακονεῖτω.
 τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
 βίωτος τρέχει κολισθεῖς·
 ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 κόνις, ὁστέων λυθέντων.
 τί σε δεῖ λίθον μύρτζειν;

τί δὲ γῆ χέειν μάταια,
 ἀμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
 πύκασον, κἀλει δ' ἑταίρην
 πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερετέρων χορείας,
 σκαδάσαι θέλω μερίμνας.

ε'. Εἰς ῥόδον.

Τὸν ῥόδον τὸ τῶν Ἑρώτων
 μίξωμεν Διονύσω·
 τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
 κροτάφοισιν ἠρμόσαντας,
 πίνωμεν ἄβρα γελῶντες.
 τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος,
 ῥόδον εἶαρος μέλημα·
 ῥάδα καὶ θεοῖσι τερπνά,
 ῥάδα, τοῖς δ' παῖς Κυθήρης
 στέφεται καλοὺς ἰούλους
 Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 στεφώμεθ' οὖν. λυρίζων
 παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
 μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 πεπυκασμένους, χορεύσω.

ς'. Ἑρωτικόν, ἢ κῶμος.

Στεφάνους μὲν κροτάφοις

ῥοδίνους συναρμόσαντες,
 μεθύομεν ἄβρᾶ γελῶντες·
 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
 κατακίσσοισι βρέμοντας
 πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
 χλιδανόσφυρος χορεύει.
 ἄβροχαίτας δ' ἄμα κοῦρος,
 στομάτων ἅδ' πνεόντων,
 κατὰ πηκτίδων ἄθ' ὕρει,
 προχέων λίγειαν ὀμφάν.
 ὁ δ' Ἔρως δ' χρυσοχαίτας
 μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 κῶμον μέτεισι χαίρων.

ζ'. Εἰς Ἔρωτα.

ὦ Τακινθίην με ῥάβδῳ
 χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων
 ἐκέλευε συντροχάζειν,
 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
 τροχάοντα τεῖρεν ἰδρῶς,
 κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 ἀνέβαινε, κἄν ἀπέσβην.
 ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε·
 σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλῆσαι.

η'. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτός ἐγκαθεύδων
 ἄλιπορφύροις τάπησι
 γεγανυμένος Λυαίῳ,
 ἐδόκουν ἄκρουσι ταρσοῖς
 δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
 μετὰ παρθένων αἰθύρων.
 ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
 ἀπαλώτεροι Λυαίου,
 δακεθυμά μοι λέγοντες,
 διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 ἐθέλοντα δὲ φιλήσαι
 φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
 μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

θ'. Εἰς περισσότεράν.

Ἐρασμὴ πύλεια,
 πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 πόθεν μύρων τοσοῦτων,
 ἐπ' ἡέρος θέουσα,
 πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
 Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,

λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
 ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 διακονῶ τοσαῦτα.
 καὶ νῦν, ὄρας, ἐκείνου
 ἐπιστολὰς κομίζω·
 καὶ φησιν εὐθέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν·
 ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῆ με,
 δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 τί γὰρ με δεῖ πέτασθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
 καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
 φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
 τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
 ἀφαρπάσσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
 πιεῖν δ' ἐμοὶ δίδωσι
 τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
 πιοῦσα δ' ἂν χορεύω,
 καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 πτεροῖσι συσκιάζω·
 κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε.
 λαλιστέραν μ' ἔθηκες,
 ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ί'. *Εἰς Ἑρωτα κήρινον.*

Ἑρωτα κήρινόν τις

νεινίης ἐπώλει·
 ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
 πόσου θέλεις, ἔφην, σοῖ
 τὸ τυχεῖν ἐκπρίωμαι;
 ὁ δ' εἶπε δωριάζων·
 λάβ' αὐτὸν ὀππόσου λῆς·
 ὅμως ἴν' ἐκμάθῃς νιν,
 οὐκ εἰμὶ καροτέχνας·
 ἀλλ' οὗ τι λῶ συνοικῆν
 Ἐρωτι παντορέκτα.
 δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
 Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
 πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
 κατὰ φλογὸς τακῆση.

ια'. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
 Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
 λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
 κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,
 ψιλὸν δὲ σευ μέτωπον.
 ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
 εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπῆλθον.
 οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
 ὥς τᾷ γέροντι μᾶλλον
 πρέπει τὸ τερπνὰ παῖζειν,
 ὅσω πέλας τὰ Μοίρης.

ιβ'. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 τί, κοτίλη χελιδών;
 τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
 θέλεις λαβὼν ψαλλῶ;
 ἢ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ
 τὴν γλῶσσαν, ὥς ὁ Τηρεὺς
 ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
 τί μευ καλῶν ὀνείρων,
 ὑπορθρίαισι φωναῖς,
 ἀφ᾽ ἡσπασας Βάθυλλον;

ιγ'. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
 τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
 ἐν οὔρεσιν βοῶντα
 λέγουσιν ἐκμανῆναι·
 οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
 δαφνηφόροιο Φοίβου
 λάλον πιόντες ὕδωρ
 μεμηνότες βοῶσιν.
 ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
 καὶ τοῦ μύρου κορεσθεῖς
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

ιδ'. Εἰς Ἑρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.

B

ἔπειθ' ἔρωσ φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 ἄβουλον, οὐκ ἐπέισθην.
 ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 μάχη με προῦκαλεῖτο.
 καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 καὶ δοῦρα, καὶ βοεῖην,
 ἐμαρνάμην ἔρωτι.
 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφρευγον·
 ὥς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἰστούς,
 ἦσχαλλεν, εἴθ' ἑαυτὸν
 ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
 μέσος δὲ καρδίας μευ
 ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε·
 μάτην δ' ἔχω βοεῖην,
 τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

ιε'. *Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.*

Οὐ μοι μέλει τὰ Γόγεω,
 τοῦ Σαρδίῳ ἀνακτος·
 οὐδ' εἰλέ πῶ με ζῆλος,
 οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
 ἐμοὶ μέλει μύροισι
 καταβρέχειν ὑπήνην·
 ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι

καταστέφειν κάρηνα.
 τὸ σήμερον μέλει μοι·
 τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
 [ὥς οὖν ἔτ' εὐδι' ἐστί,
 καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
 καὶ σπένδε τῷ Ἀναίῳ,
 μὴ νοῦσος, ἣν τις ἔλθῃ,
 λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν·

ιζ'. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λίγεις τὰ Θήβης
 ὃ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς·
 ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις·
 οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
 οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
 στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
 ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων
 Ἥφαιστέ μοι ποιήσόν,
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (τί γὰρ μάχαισι κάμοι;)·
 ποτήριον δύνῃ, βαθύνας·
 ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτὸ
 μήτ' ἄστρα, μήθ' ἄμαξαν,

μὴ στυνγὸν Ὀρίωνα.
 τί Πλειάδων μέλει μοι,
 τί δ' ἀστέρος Βωώτεω;
 ποίησον ἄμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
 καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
 ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
 καὶ χρυσεύς πατοῦντας
 ὄμοῦ καλῶ Λυαίῳ
 Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ιη'. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλιτεχνα, τόρευσον
 ἕαρος κύπελλον ἤδη·
 τὰ τερπνὰ τὴν προῶθ' ἡμῖν
 ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
 τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας
 ποίει πότιον μοι τερπνόν.
 μὴ τῶν παρ' οἴνῃ τελετῶν
 ξένον τί μοι τορεύσης,
 μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
 μάλλον δὲ ποίει τὸν Διὸς
 Εὐΐον ἡμῖν ἔχγονον,
 μύστιν τε τῶν πόθων Κύπριν
 ὑμεναίους συγκροτοῦσαν.
 χάρασ' Ἔρωτας ἀνόπλους,
 καὶ Χάριτας γελώσας,
 ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,

εὐβότρουον, κομῶσαν·
 συναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
 ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἄθύροι.

ιθ'. *Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.*

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
 ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

κ'. *Εἰς κόρην*

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
 λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
 καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπη
 Πανδίονος χελιδών.
 ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
 ὅπως αἰὲ βλέπης με·
 ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
 ὅπως αἰὲ φορῇς με.
 ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
 ὅπως σε χρωῖτα λούσω.
 μύρον, γύναι, γενοίμην
 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
 καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,

καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σόονδαλον γενοίμην.
μόνον ποσὶν πάτει με.

κα'. Εἰς ἑαυτόν.

Λόγε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἄμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἔδῃ
προδοθεὶς ἀναστενάξω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·
στεφάνους δ' οἷοις πυκάζω
τὰ μέτωπά μου, ἵπικαίω.
τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων.
κραδίη, τίνι σκεπάζω;

κβ'. Εἰς Βάθυλλον.

Παρά τὴν σκίην Βαθύλλου
καθίσω. καλὸν τὸ δένδρον·
ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῃ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ' αὐτὸν ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὖν ὄρῳν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

κγ'. Εἰς τὸν πλοῦτον.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ

τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
 ἑκαρτέρουν φυλάσσων,
 ἔν, ἄν Θάνατος ἐπέλθῃ,
 λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
 εἰ δ' οὐ τί που πρίσθαι
 τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
 τί καὶ μάτην στενάζω;
 τί καὶ γούους προπέμπω;
 θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
 τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
 ἔμοι γένοιτο πίνειν,
 πiónτι δ' οἶνον ἡδὺν
 ἔμοις φίλοις συνεῖναι,
 ἀπαλαῖσιν ἔν τε κοίταις
 τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

κδ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
 βιότου τρίβον ὁδεύειν,
 χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον.
 ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
 μέθετε με, φροντίδες.
 μηδὲν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
 πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέρμα,
 παίξω, γελάσω, χορεύσω
 μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

κε'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν πῖω τὸν οἶνον,

εὐδουσιν αἱ μέριμναι.
 τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
 τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω
 τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
 πῖωμεν οὖν τὸν οἶνον
 τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
 σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.

κς'. *Εἰς ἑαυτόν.*

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.
 δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
 θέλω καλῶς αἰεῖδεν.
 κισσοστεφῆς δὲ κεῖμαι,
 πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
 ὄπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
 φέρ' ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ.
 μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
 πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

κζ'. *Εἰς Διόνυσον.*

Τοῦ Λιδὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος,
 ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
 εἰσέλθῃ μεθυδότας,

διδάσκει με χορεύειν.
 ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν
 ὃ τᾶς μέθας ἐραστάς·
 μετὰ κρότων, μετ' ᾠδῶς
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
 καὶ πάλιν θέλω χωρεύειν.

κη'. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
 γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
 Ῥοδῆς κάρανε τέχνης,
 ἀπεοῦσαν, ὥς ἂν εἴπω,
 γράφε τὴν ἐμὴν ἐταίρην.
 γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
 ὑπαλᾶς τε καὶ μελαίνας·
 ὃ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
 γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
 γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
 ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
 ἐλεφάντινον μέτωπον.
 τὸ μεσόφρυον δὲ μὴ μοι
 διάκοπτε, μήτε μίσγε·
 ἔχεται δ', ὅπως ἐκείνη,
 τὸ λεληθότως σύνοφρυον
 βλεφάρων ἵτυν κελαινὴν.
 τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
 ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσον,
 ἅμα γλαυκόν, ὥς Ἀθήνης,

ἄμα δ' ὑγρόν, ὥς Κυθήρης.
 γράφε θῖνα καὶ παρειάς,
 ῥόδα τοῖ γάλακτι μίξας.
 γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
 προκαλοῦμενον φίλημα.
 τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
 περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
 Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
 στολίσον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
 ὑποπορφύροισι πέπλοις·
 διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 ἄπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
 ἄχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

κθ'. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὔτω,
 τὸν ἐταῖρον, ὥς διδάσκω
 λιπαρὰς κόμης ποιήσον,
 τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
 τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας·
 ἔλικας δ' ἐλευθέρους μοι
 πλοκάμων, ἄτακτα συνθείς,
 ἄφες, ὥς θέλωσι, κείσθαι.
 ἄπαλδν δὲ καὶ δροσῶδες
 στεφάνῳ μέτωπον ὄφρυς
 κυανωτέρῃ δρακόντων.
 μέλαν ὄμμα γοργόν ἔστω,

κεκερασμένον γαλήνη,
 τὸ μὲν ἐξ Ἄρτος ἔλκον,
 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῇται,
 τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμῶται.
 ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον,
 χνοίην ποίει παρειήν·
 ἐρύθημα δ' ὥς ἄν Αἰδοῦς
 δύνασαι βαλεῖν, ποιήσον.
 τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ' οἶδα,
 τί μοι τρόπῳ ποιήσεις. . . .
 ἀπαλόν, γέμον τε Πειθοῦς.
 τὸ δὲ πᾶν, ὃ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
 ἐλεφάντινος τράχηλος.
 μεταμάξιον δὲ ποίει
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,
 Παφίην θέλουσαν ἦδη.
 φθονερίην ἔχεις δὲ τέχνην,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;

λάβε μισθὸν ὅσσον εἶπης.
 τοῦτον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα
 καθελὼν, ποιεῖ Βάθυλλον.
 ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

λ'. Εἰς Ἑρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἑρωτα
 δῆσασαι στεφάνοισι
 τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
 καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
 ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 λύσασθαι τὸν Ἑρωτα.
 καὶ λύση δὲ τις αὐτόν,
 οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
 δουλεύειν δεδίδακται.

λα'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με τοῖς Θεοῖσι
 πιεῖν. πιεῖν ἄμυστὶ
 θέλω, θέλω μανῆναι.
 ἐμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε,
 χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
 τὰς μητέρας κτανόντες.
 ἐγὼ δὲ μηδὲνα κτάς,
 πιὼν δ' ἐρυθρόν οἶνον
 θέλω, θέλω μανῆναι.

ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν
 δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
 καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
 μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
 καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
 οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

λβ. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ἑρωτας

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 ἐπίστασαι κατεπσεῖν,
 εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν
 τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν Ἑρώτων
 μόνον ποιῶ λογιστήν.
 πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἑρωτας εἴκοσιν θῆς,
 καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
 ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
 θῆς ὄρμαθούς Ἑρώτων·
 Ἀχαΐης γὰρ ἔστιν,
 ὅπου καλαὶ γυναῖκες·
 τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
 καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
 καὶ Καρίης Ῥόδου τε,

διαχιλίους Ἑρωτας. —
 τί φῆς; -- ἀεὶ κηρῶ θῆς.
 οὔπω Σύρους ἔλεξα,
 οὔπω πόθους Κανώβου,
 οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
 Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
 Ἑρως ἐποργιάζει.
 τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
 τοὺς Βακτρίων τε καὶ Ἰνδῶν,
 ψυχῆς ἐμῆς Ἑρωτας;

λγ'. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,
 ἐτησίη μολοῦσα,
 θέρει πλέκεις καλήν
 χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
 ἢ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν.
 Ἑρως δ' ἀεὶ πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλήν.
 Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
 ὁ δ' ὧόν ἐστιν ἀκμήν,
 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
 βοή δὲ γίγνεται αἰεὶ
 κεληνότων νεοσσῶν.
 Ἑρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
 οἱ μείζονες τρέφουσιν.
 οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς

πάλιν κύουσιν ἄλλους.
 τί μῆχος οὖν γένηται;
 οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
 ἔρωτας ἐκσοβῆσαι.

λδ'. *Εἰς κόρην.*

Μή με φύγῃς, δρῶσα
 τὰν πολιὰν ἔθειραν·
 μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν
 ἄκμαϊον ἄνθος ὥρας,
 τὰμὰ φίλτρα διώξης.
 ὄρα καὶ στεφάνοισιν
 ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

λε'. *Εἰς Εὐρώπης.*

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 φέρει γὰρ ἀμφὶ τότοις
 Σιδωνίην γυναῖκα·
 περὰ δὲ πόντον εὐρυν,
 τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
 οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 ἐξ ἀλέγῃς ἔλασθεις
 ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
 εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

λς'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἀπαλὸν πόμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολλὰ καὶ κύρα στέφουσι.
δὺς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις;
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λς'. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύνουσιν
ἴδε πῶς κύμα θαλάσσης
ἀπαλύνεται γαλήνη.
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
ἴδε πῶς γέρας οἰδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτίν·
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
[καρποῖσι γαῖα προκύντει,]
καρπὸς ἐλαίας προκύντει,
Βρομίου στέφεται τὸ γῆμα.

κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθισε καρπός.

λη'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι,
νέων πλεον δὲ πίνω,
κῆν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον·
ὃ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὃ μὲν θέλων μάχεσθαι
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φόρησον.
ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι,
Σειληνὸν ἐν μέσσοις
μιμούμενος χορεύσω.

λθ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
τότε μεν ἱανθὲν ἦτορ
Μούσας λιγαίνειν ἄρχεται.
Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
ἄπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδες τε βουλαί,
εἰς ἀλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,

C

λυσιπήμων τότε Βάκχος
 πολυανθέσιν μ' ἐν ὥραις
 δονέει, μέθη γανώσας.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 στεφάνους ἄνθεισι πλέξας,
 ἐπιθείς δὲ τῷ κυρήνω,
 μέλπω βιότου γαλήνην.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 μύρω ἐϋώδεϊ τέγξας
 δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
 κατέχων, Κύπριν αἰίδω.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
 τὸν ἑμὸν νόον ἀπλώσας,
 θιάσω τέρπομαι κούρων.
 αἶτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τόδ' ἐμοὶ μόνον τὸ κέρδος,
 τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
 τὰ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

μ'. Εἰς Ἑρωτα.

Ἑρως ποτ' ἐν ῥόδοις
 κοιμωμένην μέλισσαν
 οὐ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
 τὸν δάκτυλον. πατάξας
 τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
 δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
 πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,

ὄλωλα, μήτηρ, εἶπεν,
 ὄλωλα, καὶ ποθνήσκω.
 ὄφρις μ' ἔτυψε μικρός,
 πτερωτός, ὃν καλοῦσι
 μέλισσαν οἱ γεωργοί.
 ἥ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 πονεῖ τὸ τῆς μελίσης,
 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν;
 Ἔρω, ὅσους σὺ βάλλεις;

μα'. Εἰς συμπόσιον.

Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 ἀναμείψομεν δὲ Βάκχον,
 τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
 τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
 τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
 τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
 δι' ὃν ἡ Μῆθη λοχεύθη,
 δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
 δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
 δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία.
 τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
 ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
 τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν
 ἀνεμοτρώφῳ θυέλλῃ.
 τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
 τὰς δὲ φροντίδας μεθώμεν·
 τί γάρ ἐστι σοὶ τὸ κέρδος

ὀδυνωμένῳ μερίμναις·
 πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον·
 ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
 μεθύων θέλω χορεύειν,
 μεμυρισμένος δὲ παίζειν

— — — — —
 μετὰ καὶ καλὸν γυναικῶν.
 μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
 ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
 ἱλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 ἀναμέλπομεν δὲ Βάκχον.

μβ'. Εἰς ἑαυτὸν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
 φιλοπαίγμονος χορείας·
 φιλέω δ', ὅταν ἐφήβῃ
 μετὰ συμπότου λυγρίζω.
 στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
 μετὰ παρθένων ἀθύρειν
 φιλέω μάλιστα πάντων.
 φθόγον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
 φθόγον οὐκ οἶδα δαίκτην.
 φιλολοιδόροιο γλώττης
 φεύγω βέλεμνα κωφά.
 στυγέω μάχας παροίνους
 πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
 νεοθηλέε' ἅμα κούραις

ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
βίον ἡσυχον φέρωμεν.

μγ'. Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δειδρῶν ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, αἰδεῖς.
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
χ' ὅπόσα βλέπεις ἐν ἄγροϊς,
χ' ὅπόσα φέρουσιν ὕλαι.
σὺ δὲ φίλοις γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,
φιλεῖ δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει.
σοφὴ, γηγενής, φίλυμνε,
ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

μδ'. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' ἔρως ἔχων μόλυβδον

περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 ἐδίωκε καὶ κίχανε.
 τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι;
 δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 ἐν Ἑρωσί με πλακέντα
 διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

μέ'. Εἰς τὰ τοῦ Ἑρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ δ' τῆς Κυθήρης
 παρὰ Λημνίας καμίνοις
 τὰ βέλη τὰ τῶν Ἑρώτων
 ἐποiei, λαβὼν σίδηρον.
 ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
 μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα.
 ὁ δ' Ἑρως χολὴν ἔμισγεν.
 ὁ δ' Ἀρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
 βέλος ἠϋτέλις Ἑρωτος.
 ὁ δ' Ἑρως, τόδ' ἐστίν, εἶπε,
 βαρὺ · πειράσας νοήσεις.
 ἔλαβεν βέλεμνον Ἀρης,
 ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 ὁ δ' Ἀρης ἀναστενάζας,
 βαρὺ, φησὶν · ἄρον αὐτό.
 ὁ δ' Ἑρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

μς'. Εἰς Ἑρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλεῖν.

χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι·
 χαλεπώτερον δὲ πάντων
 ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα
 γένος· οὐδὲν εἰς Ἑρωτα·
 σοφίη, τρόπος πατεῖται·
 μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
 ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός
 ὃ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
 διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς·
 πόλεμοι, φόνοι δ' αὐτόν.
 τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

μζ'. Εἰς γέροντα.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
 φιλῶ νέον χορευτάν.
 γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
 τρίχας γέρων μὲν ἔστι,
 τὰς δὲ φρένας νεάζει.

μη'. Εἰς Διόνυσον

Ὅ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῇ
 νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῇ,
 καλὸν ἐν πόνοις χορευτήν
 τελέων θεὸς κατῆλθεν,

ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
 πότον ἄστονον κομίζων,
 γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
 πεπεδημένον ὀπώραις
 ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
 ἔν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
 ἐς ἔτους φανέντος ἄλλον.

μυθ'. Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
 ἄρα τις μαγεῖσα τέχνη
 ἀνέχευε κύμα δίσκῳ,
 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
 ἄρα τις ὑπὲρ θάλασσαν
 ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν,
 νόος ἐς θεοὺς ἀερθεῖς,
 μακάρων φύσιος ἀρχάν;
 ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν,
 θσα μὴ θέμις δ' ὀρᾶσθαι,
 μόνα κύμασιν καλύπτει.
 ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτά,
 βρύον ὥς ὑπερθε λευκὸν
 ἀπαλοχρόους γαλήνας,
 δέμας ἐς πλόον φέρουσα,

ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.
 ῥοδέων δ' ὑπερθε μαζῶν,
 ὑπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
 μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει,
 μέσον αὐλακας δὲ Κύπρις,
 κρίνον ὥς ἴοις ἐλιχθὲν
 διαφαίνεται γαλήνας.
 ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
 ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς
 δολερὸν νόον μερόπων
 Ἔρως, Ἴμερος, γελῶντες·
 χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς
 ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
 Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
 ἵνα νήχεται γελῶσα.

ν'. Ἐπιλήνιος ᾠδή.

Τὸν μελανόγρωτα βότρυς
 ταλάροισι φέρουσιν ἄνδρες
 μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
 μετὰ ληνὸν δὲ βυλόντες
 μόνον ἄρσενες πατοῦσι
 σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
 ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 ἔρατὸν πίθοις ὀρῶντες
 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον,

ὃν ὅταν πῆ γεραιός,
 τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
 πολιὰς τρίχας τινάσσων·
 ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
 ἐρατὸς νέος μεθυσθεῖς,
 ὑπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
 σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
 ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
 προδότιν γάμων γενέσθαι·
 ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
 μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἄτακτα παίζει.

να'. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἥρος
 μέλπομαι ῥόδον τέρεινον·
 σὺν, ἑταῖρα, δεῖ μέλπειν.
 τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 τόδε καὶ βροτῶν χάρημα.
 Χάρισιν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
 πολυανθέων Ἑρώτων,
 Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
 τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
 γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν

ἐν ἄκανθίναις ἄταρποις·
 γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλλπειν
 μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
 προσάγοντ' Ἑρωτος ἄνθος.
 ὥς τὸ φῶς τόδ' αὐτὸ τερπνόν
 θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
 Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
 τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥώς,
 ῥοδοπήχες δὲ Νύμφαι·
 ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 τόδε καὶ νόσοισιν ἀρκεῖ,
 τόδε καὶ νεκροῖς αἰὺννει,
 τόδε καὶ χρόνον βιάται·
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.
 φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν.
 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
 δεδρωσμένην Κυθήρην
 ἐλόχευε Πόντος ἀφρῶ,
 πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
 κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 φοβερὴν θεῶν Ὀλύμπου,
 τότε καὶ ῥόδων ἀγῆτων
 νέον ἔρνος ἦνθισε Χθών,
 πολυδαίδαλον λόγευμα.
 μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
 ῥόδον ὥς γένοιτο, νέκταρ

ἐπιτέγξας, ἀνέτσιλεν
 ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

νβ'. *Εἰς ἑαυτόν.*

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
 ἔσορῶ, πάρεστιν ἦβα.
 τότε δῆ, τότε' ἐς χορείην
 ὃ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
 περίμενόν με, Κυβήβα,
 παράδος, θέλω στέφουσθαι.
 πολιδὸν ἐκὰς δὲ γῆρας·
 νῖος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δ' ἐμοί τις
 φερέτω ῥόον ἀπ' ὀπάρης,
 ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
 διδαηκός μὲν εἶπεῖν,
 διδαηκός δὲ πίνειν,
 χαριέντως τε μανῆναι.

γγ'. *Εἰς ἐρῶντας.*

Ἐπ' ἰσχύις μὲν ἵπποι
 πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι·
 καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
 ἐγνώρισεν τιάραις.
 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας

ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
ἔχουσι γάρ τι λεπτόν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

νδ'.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ἥβη
πάρα· γηραλέοι δ' ὀδόντες·
γλυκεροῦ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
βιότου χρόνος λείπεται.
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
θαμά, Τάρταρον δεδοικώς.
Ἰίδεω γὰρ ἔστι δεινὸς
μυχός, ἀργαλή δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
καταβάντι μὴ ἵνα βῆται.

νε'.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω. τὰ μὲν δίκ' ἔγχει
ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθοις, ὥς ἀνυβρισιὶ
ἀναδεύων βασσαρήσω.

* * * *

ἄγε δῶκε, μηκέθ' οὕτω
 πατάγω τε καὶ λαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις —

νς'.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
 μέλπομαι βρούοντα μίτραις
 πολυανθέμοις, αἰείδων.
 ὃδε καὶ Θεῶν δυνάστης·
 ὃδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

νς'.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφρηβόλε,
 Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
 δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν.
 ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
 δίνῃσι, θρασυκαρδίων.
 ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
 χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
 ποιμαίνεις πολιήτας.

νη'.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δὴ με
 λοξὸν ὄμμασι βλέπονσα

νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
 μ' οὐδέν εἰδέναι σοφόν;
 ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν σοι
 τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
 ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμι
 ἄμφι τέρματα δρόμου.
 νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι,
 κουφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
 δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρην
 οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

νθ'.

Ἄτε νεβρόν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅσι' ἐν ὕλῃ
 κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

ξ'.

Ἀπὸ μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
 λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

ξιά'.

Φέρε' ὕδωρ, φέρε' οἶνον, ὦ παῖ,
 φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
 στεφάνους· ἔνεικον, ὥς μὴ
 πρὸς Ἐρωτα πυκταλίζω

ξβ'.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων

στεφανίσκου· θέμενοι, νῦν
 θάλειαν ἑορτήν
 ἀγάγωμεν Διονύσιον.

ξγ'.

ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
 δίξημαί σε, σὺ δ' οὐκ αἶεις
 οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
 ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ξδ'.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκρητι
 οἱ παῖδες ἄν φιλοῖεν.
 χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
 χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

ξε'.

Μεγάλῳ δ' ἤντε μ' Ἔρως ἔκοψεν, ὥστε χαλκεύς,
 πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

ξζ'.

Ἡρίστησα μὲν ἱγρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλᾶς,
 οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἀβρῶς ἐρόεσσαν
 ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ κομᾶζων παιδὶ ἄβρῃ

ΞΞ'.

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆρι παρὰ πλῆθ' οἰνοποτάζων
 νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
 ἀλλ' ὅστις Μουσίων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
 συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκειται εὐφροσύνης.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΗΜΙΑΜΒΙΑ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

α'. ΒΑΣΙΛΑΙΟΥ.

Ἀνακρέων ἰδὼν με,
ὁ Τηϊὸς μελωδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπε.
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτόν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλὸς τε καὶ φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὥζεν οἴνου.
τρέμοντα δ' αὐτόν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι.
τὸ δ' ὥς Ἀνακρέοντος·
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας

ἔδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρῃ καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων αἰίδων
τὸ παρόντιον βοήσω.

Γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
φιλοπαίγμωνός τε Βάκχου
ἑτεροπνόους ἐναύλους.
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας
ὃ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

Δ. ΙΟΥΔΑΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὔρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἑρωτα,
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελοῖν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

Ε. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν.

Ἀδωνιν ἦ Κυθήρη
ὥς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
ὠχρὰν τε τὰν παρειάν,
ἄγειν τὸν οὖν πρὸς αὐτὰν
ἔταξε τοῖς Ἑρωτας.
οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
πᾶσαν δρᾶμόντες ὕλαν,
στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
δῆσαν τε καὶ πέδησαν.
πῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,

εἴτυπτε τοῖσι τόξοις
 ὃ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
 φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν.
 τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
 πάντων κάκιστε θηρῶν,
 σὺ τόνδε μηρόν ἴψω·
 σὺ μευ τὸν ἄνδρ' εἴτυπας·
 ὃ θῆρ δ' ἔλεξεν ὥδε·
 ὄμνυμί σοι, Κυθήρα,
 αὐτὰν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ δεσμά,
 καὶ τῶσδε τῶς κυναγῶς,
 τὸν ἄνδρα καλὸν σευ
 οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 ἀλλ' ὥς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
 καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 γυμνὸν τὸν εἶχε μυρόν
 ἐμαινόμεν φιλάσαι,
 καὶ μευ ἔσινε κραντήρ.
 ταύτους λαβοῖσα, Κύπρι,
 τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (τί γὰρ φέρω περισσῶς·)
 ἐρωτικούς ὀδόντας.
 αἱ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἄρκει,
 καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων·
 τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 εἶπεν τε τοῖς Ἑρωσι
 τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.

ἐκ τῷδ' ἐπηκολούθει,
κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
καὶ δὴ πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ἑρώτας.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα
Μουσῶν
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἑρώτων,
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἥμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἥελιον, Αἰθήρης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων·
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἡϊθέοισι Μεγιστία,
καὶ τὸν Σμερδίεω Θοῤῃκα λέλοιπε πόθον.
μολπῆς δ' οὐ λῆγε μελιτεργέος, ἀλλ' εἴ' ἐκεῖνο
βάρβιτον οὐδὲ θανάων εὐνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα. μεθυτροφέ, μήτερ ὀπώρας,
 οὔλης ἢ σκολιδὸν πλέγμα φύνεις ἔλικος,
 Τηῖον ἡβήσεας Ἀνακρεῖοντος ἐπ' ἄκρη
 στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου,
 ὥς ὁ φιλόκρητος τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκαιμος
 πυννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
 κῆν χθονὲ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
 ἄγλαδὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
 καὶ μιν αἰεὶ τέγγοι νοτιερὴ δρόαρος, ἧς ὁ γεγαῖς
 λαρότερον μαλακῶν ἔπνευ ἐκ στομάτων.

ΔΕΣΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἴδ' ὥς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ἀνακρεῶν
 ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶτος ἔλκεται
 ἰσάχρε γυνῶν· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
 ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσε.
 μελίσσεται δέ, τὰν χέλυν διακρέων,
 ἦτοι Βαθύλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα.
 φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρέσβυν Ἀνακρεῖοντα χόδαν σισαλαγμένον οἶνω
 θάμο, δινωτοῦ στρεπὸν ὑπερθε λίθου,

ὥς δ' ἡρώων λήνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ἡγρὰ δεδορκώς
 ἄχρη καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν·
 διισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
 ὤλεσεν· ἐν δ' ἐτέρῃ ρικτὸν ἄραρε πόδα.
 μέλπει δ' ἡὲ Βαθύλλον ἐφίμερον, ἡὲ Μεγιστίαν,
 αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.
 ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσε μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
 ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν Θέραπα·

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
 σπουδᾶ· καὶ λέγ', ἐπὴν ἐς οἶκον ἔνθης,
 Ἀνακρέοντος εἰκὸν' εἶδον ἐν Τέῳ,
 τῶν προδῶθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
 προσθεῖς δὲ χοῦτι τοῖς νέσισιν αὔδα,
 ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίῃ ἐπὶ Θρηκὲ τακτεῖς καὶ ἐς ἔσχατον ὄστευν,
 κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
 τερπνότατε Μούσῃσιν Ἀνάκρεον, αἷ' πὶ Βαθύλλῳ
 χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
 αὐτόματάι σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
 κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
 αὐτόματάι δὲ φέροιεν ἶον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοντο δρῶσι,
 ὄφρα καὶ ἐν Διουῖς οἰνωμένος ἄβρ' αὖ χορεύσης,
 βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἄμφι σέ κισσός,
 ἄβρᾶ τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
 πηγαὶ δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
 εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
 ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρῃται·
 εἰ δὴ τις φθιμένοις χρίμπεται εὐφροσύνα,
 ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺ αἰοιδᾷ
 πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἷης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
 μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·
 ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον αἰείδοις·
 αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης,
 ἥ ἐπρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἥ ἐ Μειγιστῇ,
 ἥ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον,
 ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἴματα Βάκχῳ,
 ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
 τρισσοῖς γάρ, Μοῦσησι, Διωνύσῳ καὶ Ἐρωτι,
 πρέεσθαι, κατεσπείσθαι πῶς δ' ἐπὶ βίωτος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας,
 εὐδεις δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα,
 εὐδεις καὶ Σμερδίδις, τὸ πόθων ἔαρ, ὦ σὺ μελίσδων,
 βάρβιτ', ἀνεκροῦν νέκταρ ἐναρμόνιον.

ἡϊθέου γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός· ἐς δὲ σὲ μῶνον
τόξα τε καὶ σκολιάς εἶχεν ἐκηβολίας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφραλος,
σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἶνω
ὅστιά γηθήσῃ τὰ μὰ νοτιζόμενα,
ὥς δ' Διωνύσοιο λελασμένος οὐ ποτε κωμων,
ὥς δ' φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβος Ἀνακρείοντος· ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος
εὐδαι, καὶ ἡ παίδων ζωροτάτη μανίη.
ἄκμην λειριόεντι μελίξεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
ἴμερα, καὶ κισσοῦ λευκὸς ὁδῶδε λίθος.
οὐδ' Αἰδης σοι ἔρωτας ἀπέσβυσεν, ἐν δ' Ἀχέροντος
ὦν, ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ·

ΕΠΤΕΝΟΥΣ.

Τὰν τοῖς μελιχροῖς Ἰμέροισι σύντροφον,
Λυαῖ, Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον,
ἔσφηλας ὕγρῃ νέκταρος μεληδόνη.
λοξὸν γὰρ αὐτοῦ βλέμμα, καὶ περὶ σφυροῖς

φιφείσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγὲς
 μέθην ἐλέγχει σάνδαλον· χέλυσ δ' ὅμως
 τὸν εἰς Ἑρωτας ὕμνον ἀγλαΐζεται..
 ἀπτῶτα τήρει τὸν γεραιόν, Εὐΐε.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τήϊον ἄμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
 πρόσβυν, ἴσον κούροις, ἴσον ἄδόντα κόραις.
 ὄμμα δέ μεν Βρομίῳ βεβαρημένον, ἡδ' ἀπὸ κώμων
 τερπνὰ φιλαγρῶπνων παννυχίδων.

ΑΔΑΩ.

ὦ ξένη, τόνδε τάφρον τὸν Ἀνακρεϊαντος ἀμείβων,
 σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἶνοπότης.

ΑΔΛΟ.

Πολλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. Ἀλλὰ τρυφήσας
 καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἔξαι εἰς Αἴδη.

ΙΟΥΔΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΤΠΑΡΧΩΝ

ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Πολλὰκι μὲν τόδ' ἄεσα, καὶ ἐκ τὺμβου δὲ βοήσω·
 Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλῃσθε κόνιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ ΛΕΙΨΑΝΑΤΙΝΑ

α'. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διός, δολοπλόκε λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαιοι, μηδ' ἀνλαιοι δάμνα,
πότνια, θυμόν·
ἀλλὰ τυτίδ' ἔλθ', αἶ ποκα κατερωτῶ
τῆς ἐμῆς αὐδᾶς αἴσιμα πόλλυ
ἔκλυες, πατρός δέ δόμον λιποῖσα,
χρύσειον ἤλθες
ἄρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἄγον
ὠκίεες στρουθιοί, περὶ γῆς μελαίνας
πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω·
αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσας ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἦρς ὅ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ τι
δὴ σε κάλημι,

κ' ὅ τι ἐμῷ μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι
 μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθη-
 μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ

Σαπφοῖ, ὑβρίζει;

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·

αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλ' δώσει·

αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,

ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις.

ἔλθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπῶν δὲ λῦσον

ἐκ μεριμνῶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι

Θῦμος ἰμέρῳ, τέλεσον· τὸ δ' αὐτὰ

σύμμαχος ἔσσο.

β. ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΡΩΜΕΝΗΝ.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

ἔμμεν ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι

ἰσθάνει, καὶ πλασίον ἂν δὲ φωνᾶ-

σαί σ' ὑπακούει,

καὶ γελαῖς ἱμερόεν· τό μοι 'μὲν

καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπιτάσεν.

ὥς γὰρ εἶδω σε βροχέως με φωνᾶς

οὐδὲν ἔτ' ἔχει·

ἀλλὰ καμμέν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'

αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,

ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-

σιν δ' ἀκοαί μοι·

καδδ' ἰδρὼς ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ

πᾶσαν ἄγρῃ, γλωροτέρα δὲ ποίας
 ἐμμί· τιθνάκην δ' ὀλίγω' πιδεῦσα,
 φαίνομαι ἄπνους.
 ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα ---
 *   *   *   *   *   *

γ'. Πρὸς πλουσίαν, ἀλλ' ἀμαθῇ καὶ
 ἄμουσον γυναῖκα.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεται·
 οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν
 ἔσσεται οὐδέποκ' ὕστερον·
 οὐ γὰρ πεδέχεις βροδῶν
 τῶκ ἐκ Πιερίας. ἀλλ' ἀφανῆς
 κῆν Ἀίδα δόμοις φοιτάσεις.
 οὐδεὶς δὲ σε βλέψει πέδανρον
 νεκῶν ἐκπεποταμέναν.

δ'.

Ἐλθέ, Κύπρι, χρυσείαισιν
 ἐκ κυλίκεσσιν ἄβροῖς
 συμμεμιγμένον θαλάισι
 νέκταρ οἶνοχοεῦσα
 τούτοισι τοῖς ἐταίροις
 ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

ε'.

Γλυκεῖα μάτερ, οὗ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν,
πόθῳ δαμείσα παιδός, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

ς'.

Λέδυκε μὲν ἅ Σελάνῃ
καὶ Πληϊάδεσ, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Η Ρ Ι Ν Ν Η Σ Ω Ι Δ Η ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρεος,
χρυσομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
σιμὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.

σοὶ μόνῃ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀρόγητῳ βασιλῆον ἀρχᾶς,
ᾧ φρα κοιρανῆον ἔχοισι κέρτος
ἄγεμονεύης.

σᾶ δ' ὑπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ' ἄσφαλέως κυβερνᾷς
ἄστεα λαῶν

πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὔρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.

ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους
ἄνδρας αἰχματάς, μεγάλους, λοχεύεις,
εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν,

Ε

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ

α'.

Ὑε μὲν δ' Ζεὺς· ἐν δ' ὠρανῇ μέγας
χειμῶν· πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί.
κάββαλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθείς
πῦρ, ἐν δὲ κίρναϊς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρόν, αὐτὰρ ἄμφι κόρσας
μαλθακὸν ἀμφικνέφαλον.

β'.

Τέγγε πνεῦμονας οἶνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.
ὣ δ' ὦρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος

γ'.

Νῦν χρή μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

δ'.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω

ε'.

Οὐ χρεὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν.
 προκόψομεν γὰρ οὐδέν, ἄσάμενοι,
 ὦ Βακχί· φάρμακον δ' ἄριστον,
 οἶνον ἐνειαμένους μεθύσθαι.

Ε 2

ΕΚ ΤΩΝ
Β Α Κ Χ Υ Λ Ι Δ Ο Υ.

α'.

Γλυκεῖ ἀνάγκᾳ σευομένα κυλίκων
θάληψι θυμὸν· Κύπριδος δ'
ἐλπίς αἰθύσσει φρένας,
ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δῶροις,
ἄνδράσι θ' ὑποτάτῳ
πέμπει μερίμνας.
καὶ τις μὲν πόλεων
κρήδεμνον λῦει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις
μοναρχήσιν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε
μαρμαίρουσιν οἴκοι·
πυροφόροι δὲ καὶ αἰγλήεντα
νῆες ἄγουσ' ἀπ' Αἰγύπτου
μέγιστον πλοῦτον,
ὅς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

β'.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνην μεγάλην
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ᾠοιδῶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
 θεοῖσιν αἰθεται βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μηρία,
 εὐτρίχων τε μήλων.
 γυμνασίων τε νέοις,
 αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει
 ἐν δὲ σιδαροδέτοισι
 πόρπαξιν αἰθῶν ἄραχνῶν
 ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτά,
 ξίφεά τ' ἀμφύκεα δάμνεται εὐρώς.
 χαλκίων δ' οὐκ ἔτι σαλπίγγων κτύπος,
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
 ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
 ἄμδν ὅς θάλλπει κέαρ.
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί,
 παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.

γ'.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσὸς
 οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
 ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
 Μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
 ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς·

δ'.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
 μανύει χρυσόν·
 ἀνδρῶν δ' ἄρσεν
 σοφίαν τε παγκρατὴς
 ἐλέγχει ἀλάθεια·

ε'.

Ἄλλος δ' ἐξ ἑτέρου σοφῶς
 τό τε πάλαι τό τε νῦν.
 οὐδὲ γὰρ ῥᾶστον ἀρόρήτων
 ἐπίων πύλας ἐξευρεῖν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ

Ἀρετὰ πολὺμοχθε γένει βροτείῃ,
θήραμα κάλλιστον βίῃ,
σῶς περὶ, παρθένε, μορφῆς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροῦς ἀκάμαντας·
• τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆς,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δόναμιν,
σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεύς,
Αἴας τ' Αἶδαο δέμους ἦλθον
σῶς δ' ἔνεκα φίλιου μορφῆς
ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος
αἰλίου χήρωσεν αὐγὰς.
τοιγὰρ αἰοίδιμον ἔργοις
ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΑΙ ΣΜΑΤΑ
Η ΣΚΟΛΙΑ.

α'. ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἔχοντα δέϊ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρίτραν
στείχειν ποτὲ φῶτα κακόν.
πιστὸν γὰρ οὐδέν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συνετιῶν ἴστιν ἀνδρῶν,
πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
ἀνδρείων δέ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

γ'. ΒΙΑΝΤΟΣ ΠΙΡΙΗΝΕΩΣ.

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἶκε μένης·
πλείστην γὰρ ἔχει χάριν αὐθάδης δὲ τρόπος

πολλάκι βλαβεράν ἐξέλαμψεν ἄταν.

δ'. ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
 ὄρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
 κραδίη, φαιδρῷ προσενέπη προσώπῳ,
 γλῶσσα δὲ οἱ διχόμυθος
 ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ε'. Ἀδέσποτον

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
 εἴ τις δύναιτο, καὶ παλῆμην ἔχοι.
 ἐπὴν δὲ κῆν πόντῳ γένηται,
 τῷ παριόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ς'. Ἀδέσποτον.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις
 ἦν ἕκαστος, τὸ σιτηῖος
 διελόντα γινῶναι, ἔπειτα
 τὸν νοῦν εἰσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

ζ'. Ἀδέσποτον.

Αἶ, αἶ, Λειψύδριον προδοσέταιρον,
 οἶους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι

ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότε ἔδειξαν, οἷων πατέρων κύρησαν.

η'. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσῃ,
ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὐ τί που τέθνηκας.
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φάσκ' εἶναι,
ἵνα περ ποδῶκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τε φασὶν, Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσῃ,
ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίσαις
ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν;
φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστέγειτον,
ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησατον.

θ'. Ἀδέσποτον.

Ἰὼ Πάν, Ἀρκαδίας
μεδέων κλεενναῖς,
ὄρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ
Νύμφαις γελασίαις,
ἰὼ, Πάν, ἐπ' ἑμαῖς

ταῖσδ' εὐφροσύναις ἄοιδαῖς;
 ᾄειδε κεχαρημένος.
 νικήσαμεν, ὥς ἐβουλόμεθα,
 καὶ νίκην ἔδωσαν οἱ θεοί,
 φέροντες παρὰ Πανδρόσου.
 ὥς φίλην Ἀθηναῖν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐργαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ.
 δευτερον δέ, φῶαν καλὸν γενέσθαι.
 τρίτον δέ, πλουτεῖν ἀδύλως· εἴτα
 τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Ι. ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΡΟΔΙΟΥ

Ὀφελές γ', ὃ τυφλὸς Πλοῦτε,
 μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
 μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι,
 ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
 καὶ χέροντα· διὰ σέ γάρ
 πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἐστί.

ΙΑ'. Ἀδέσποτον.

Παλλὰς Τριτογενεῖ, ἄνασσ' Ἀθηναῖ,
 ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,

ἄτερ ἁλγέων τε καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἁώρων,
σύ τε καὶ πατήρ.

ιβ'. Ἀδέσποτον.

Πλούτου μητέρ', Ὀμπνίαν
αἰίδω Δήμητρα,
στεφανηφόροις ἐν ὄραις,
σε τε, παῖ Διός, Περσεφόνη.
χαίρειον, εὖ γὰρ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

ιγ'. Ἀδέσποτον.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλωνα,
ἐλαφρηβόλον τ' ἄγροτέραν Ἄρτεμιν,
ἧ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

ιδ'. Ἀδέσποτον.

Παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητά,
λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγουσιν
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

ιε'. ΠΡΑΞΙΑΛΗΣ ΣΙΚΤΩΝΙΑΣ.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις·

ις'. Ἀδέσποτον.

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη,
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβῶν·
εὐθία χρεὶ τὸν ἐταῖρον ἔμην,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

ιζ'. Ἀδέσποτον.

Ἐπὶ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζεο, μὴ σε βύλῃ. τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος.

ιη'. Ἀδέσποτον.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

ιθ'. Ἀδέσποτον.

Ἐγχει κώθωνι, διάκουε,
μηδ' ἐπιλήθου, εἰ δὴ χρεὶ·
τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

κ'. Ἀδέσποτον.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,

συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
 συνσωφρονήσω σῶφρονι

κα'. Ἀδέσποτον.

Εἶθ' ἔλῃρα καλὴ γενοίμην ἑλεφαντίνῃ,
 καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν.
 Διονύσιον ἐς χορόν·
 εἶθ' ἄπυρον καλόν,
 γενοίμην μέγα χρυσίον,
 καί με καλὴ γυνὴ φοροῖῃ
 καθαρόν θεμένη νόον.

κβ'. Ἀδέσποτον.

Ἄ ὅς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
 καὶ γὰρ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

κγ'. Ἀδέσποτον.

Πόρνη καὶ βαλανεύς ταυτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέεις ἔθος·
 ἐν ταυτῇ πυέλω τὸν τ' ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν λόει.

κδ'. ΣΕΛΕΤΚΟΥ.

Καὶ γὰρ παιδοφιλήσω. πολὺ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν.
 παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κῆν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ.

ΤΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισιήιον, πρύβλημα χρωτὸς
τούτῳ γὰρ ἄρῳ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
πατέω τὸν ἄδυν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ,
τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι. τοὶ δὲ
μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισιήιον,
πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ βασιλίᾳ μέγαν φωνέοντι.

κς'. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ

ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ἔγίεα, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίθιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύννοικος εἴης.
εἰ γὰρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκῶν,
τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
βασιλῆδος ἀρχῆς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἔγίεα,
τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὐ τις εὐδαιμών

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον·
ἀλλὰ μοι μικρὸς τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβός, ἀσφαλῶς βεβηκώς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

AD

ANACREONTICA NOTAE

Libros quinque Carminum, quae scripserat Anacreon ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἑμέποις, absumsit deplorandum illud naufragium, quo tot antiquitatis monumenta intercidere. Superstitem unicam tabulam, qua pauci continentur festivissimi senis lusus, studio debemus Constantini Cephalae, qui Saec. X. vixit. Is quum novam Syllogen concinnaret Epigrammatum, in capita distributorum, simul compositis quae eiusdem essent argumenti, Anacreontis reliquias ei inseruit, admixtis aliis, quae homines haud illepidi, Anacreontem pro ingenii sui modo aemulati, luserant, sequiore aetate, quum iam dudum temerata fuisset graeci sermonis puritas, et metricae leges observari desiissent. Huic capiti titulum fecit Ἀνακρεόντης Τῆτος συμποσιακὴ ἡμιμῦθα, καὶ Ἀνακρεόντεια καὶ τρῳαίκα: unde arguitur ne ipsum quidem credidisse, omnia ista sonuisse Teiūm barbiton. Prudenter quidem fecisset, si sui cuique odario auctoris nomen praefixisset: verum quibuscumque integer est sensus, ii facile avem ex cantu dignoscent. Constantini Syllogē odaria LIX. continet, quorum IV. ut legi prosus indigna, praetermisimus: cetera omnia hic libellus exhibet.

F

P. 9. v. 10. Hinc Ovidius Am. II. 1.

— Heroum clara valete

nomina : non apta est gratia vestra mihi.

P. 10. v. 4. γυναιξὶν οὐκ εἶχε. *Horum nihil supererat simile, quo mulieres impertiri posset. Quid igitur dedit?* Quid planius, modo ne poëta dialecticorum normam sequi cogatur? Jo. Davisius ad Ciceronem de N. D. II. 47. conjecturam protulit, qua nihil infelicius:

γυναιξὶν οὐκ ἐπέχειν;

τί οὖν δίδωσι;

Nullamne curam gessit mulierum? Quid igitur iis impertit? Formam. Bene, meo iudicio, H. Stephanus φρόνημα *prudentiam* interpretatus est, quo sensu vocem accepit haud contemnendi poematii auctor, qui Phocylidis nomen mentitus est. E loco hic admoveri solito mendam sustulit acumen eruditi viri, gymnasii in Alsatiæ oppido *Bouxweiller* praefecti. Sic porro legendus est:

Ὀπλον ἐκάστω νῆμε θεός· φύσιν ἡερώφοιτον

Ὅρνοι· πώλοισι ταχυτῆτ', ἄλκην τε λένουσι·

Ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρασ' ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,

Ἐμφυτον ἄλκυρ, ἰδωκε· λόγος δ' ἔργμ' ἀνθρώποισι

Vide nostram editionem *Gnomicorum Poëtarum* p. 116.

P. 11. v. 8. ἐς τί, *in quantum*. Male coaluerant duae vocolae. Non dubitat, quin madefactus nervus aliquanto remissior factus fuerit. Proinde vel ipsi sententiae minus apta est H. Stephani emendatio, εἴ τι.

Ibid. 26. τί σε δεῖ λίθον μυρῶζειν. Sententiam expressit lepidis elegis Poëta nescio quis antiquus, in Anthologia et in sepulchrali lapide apud Muratorium, Inscriptionum Thesauri p. 1321.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χαρτση· λίθος ἐστὶ.

Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δυπάνη.

Ζῶνιέ μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετὰδος· τέφρα δὲ μεθύσκων,
Ἰηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πλεται.

P. 12. v. 8. *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Sic legendum, nisi quis malit, *πρὶν ἐκεῖ δέη μ' ἀπελθεῖν.* Utrum praeferatur, ciccum non interduim. In membr. scriptum, *πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Ineptā est Amoris compellatio. Baxterus inde fecit, *πρὶν, ἔρῳ σ', δεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Poterat e vestigiis veteris scripturae non absistere: *πρὶν ἔρῳ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν.* At frigidum est istud *ἔρῳ σε.* Tum quod Latini dicunt *amabo*, apud Comicos tam saepe obvium, et *amare* pro *amanter rogare*, Graeci non sic efferre solent. Hoc sensu *στέργειν* apud Sophoclem observatum, at *ἔρῳ σε* nuspiam.

Ibid. v. 9. *μῆλωμεν Διονύσῳ.* Insertum in membr. τῷ librarii errore, quem ipse adgnovit. Metrum dactylicum, ut anapaesticum et duorum versuum ante ultimum. Non raro in his odariis miscentur numeri. Pessime corruptos versiculos emendavit Lennepius ad Coluthum p. 7.

P. 13. v. 4. *θύρσους βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις* illustrat Salmasius de Homon. Hyles latricae p. 3. Simmias Thebanus Epigr. in Sophoclis tumulum:

Ἡρέμα, κισσέ,

ἐρπύλοισι, χλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους.

Neminem de huius versiculi metro satagere velim, nisi eadem opera primum, octavum et nonum ad dimetri Anacreontici formam revocet. Mixti sunt, ut modo dicebam, numeri.

V. 7. E mendosa membran. scriptura lectionem hanc eruit Salmasius:

*ἄβροχαῖταις δ' ἄμα κούροις,
στομάτων ἄδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκιδων ἁθύρω
προχέων λγείαν ὀμφάν.*

E nostra venustior suboritur imago.

V. 17. *χαλεπὸς Ἔρως φαπίζων.* Vulgatum *βαδίζων* librarii stupori debetur, *χαλεπῶς* editorum temeritati V. 6. *ἰδρῶς* membranae exhibent, quod, quia

praecedebat *πείρεν*, inepte mutatum fuit in *ὑδρος*, quum longe proclivius esset idoneum verbum reponere *τείρεν*, quod ab Homero sumsisse videtur Lyricus. II. E. 796. *ἰδρὼς γὰρ μιν ἔτειρεν*. Φ. 51. *τείρε γὰρ ἰδρὼς φεύγοι' ἐκ ποταμοῦ*. V. 8. *σελῶν*, id est *ῥιπίζων*, *ἀναψύχων*. Vereor tamen, ut huic significationi, quam sententia prorsus flagitat, satis aptum sit verbum *σελεῖν*. Fere suspicor scriptum olim fuisse *σαλῶν*.

P. 14. v. 16. *πόθεν πέτασαι*. Perperam Barnesius *πέτασσαι*. Non est a *πέταμαι*, sed a *πετάσμαι*. Quapropter accentu sic notari debuisset *πειῶσαι*, ut in Oclario II. *κερῶτα*, qua de voce vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921.

Ibid. v. 20. In membr. scriptum, *τὺς ἐστὶ σοι μέλει δέ*. Ob oculos habebat librarius *ΤΙΣ ΕΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΙ ΔΕ*. Voculas *ΕΙ ΤΙ* cohaerentes, ut in veteri scriptura, disjungere non valuit, immo ne bene quidem legere, qua ex alucinatione ortum est *ἐστὶ*. Levicula menda criticos frustra exercuit. Primus qua ratione elui deberet vidit Jac. Tollius ad Ausonium p. 97. Sed nec ipse, nec qui ab eo edocti postea huic versiculo admoverunt manum, omne sustulerunt vitium. Legendum erat *τὺς εἶ*; non *τὺς εἰς*; Secundam personam verbi substantivi *εἰς*, *es*, poetae non adhibent, nisi vitando hiatus, si subsequatur vocalis.

P. 15. v. 21. *συσκιάζω*. Membr. a prima manu *συγκαλύψω*: superscriptum *συσκιάσω*. Idoneum verbum est et elegans, cuius in locum suffecta fuerat glossa. Verum ex metri lege, ut et ex indole linguae, utriusque verbi tempus mutari debuit. *χορεύω*, *συσκιάζω*. Iis juncta particula *ἄν* per *solco* reddi debet, qua potestate cum praesente indicativi construitur. Mendosissimum est in membr. *καὶ δεσπότην Ἀνακτόριτα*. Conjectura H. Stephani, *ἐμοῖσι*, nihil adhuc melius excogitatum.

P. 16. v. 4. *τὸ τυχθέν*. Sic bene in membr. a se-

cunda manu. *τευχθῆν* scriptum primo fuerat. Obvia passim in Homericæ poësi illa forma *ἐτύχθη*: nusquam in ea reperias *ἐτιεύθη*. — σοι ἐκπρώμμι, *etiam a te*. Comicus in Ranis 1229. *ἐγὼ πρῶμαι τῷδ'*;

V. 7. Duplex in membr. lectio:

ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν

ὁμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν.

Neutra sincera est. Adolescentulus, qui hic inducitur, Dorice loqui debet: at Dorismos librarii oblitterarunt: eos restituimus, ut par erat.

P. 17. v. 2. *τί κωτῆλη χελιδών;* Lectionem hanc merito probavit Valckenarius noster, Musarum olim amor, nunc desiderium. Vide praestantissimi Viri annot. ad Theocriti Adoniazus. p. 379. In membr. scriptum, *τί σοι λάλειν χελιδόν.* Nihil aliud quam glossema est *λάλη*, forma inusitata. *λάλος* etiam in feminino dicitur. Vide Eveni Epigr. XIII. Meleagri CXII.

P. 18. v. 18. *τί γὰρ βάλωμεν ἔξω.* Sic membr. quibus verbis examussim convenit T. Fabri versio: *Quid enim extra, aut foras, tela mittamus, quum intus pugna sit?* Verum aliud sonant verba, quae sibi proposuerat interpretanda, *τί γὰρ βαλῶμεθ' ἔξω;* quæ Stephani et editorum lectio est. Hanc non temere damnaverim, quum sic sententiae partes melius connecti videantur. Nam causalis γὰρ proxime praecedens confirmat, *frustra se scutum habere*: *Quid enim extra tutamen obtendam, quum intus pugna sit?* *βάλλεσθαι* positum esset vice compositi *προβάλλεσθαι*. Cum *βάλωμεν* haec *αἰτιολογία* refertur ad versus decimi *δοῦρα*.

V. 20. Bis exstat hoc odarion in Vatic. cod. quum iterum inter Epigrammata relatum fuerit. Vide H. Stephani Anthologiam p. 174. De primi versiculi lectione vide Bentleium ad Horatii Carm. 11. 17. 14.

Quinque postremi versiculi in Anthologia omissi sunt: addititii videntur.

P. 19. v. 16. Legitur etiam hoc odarion in Anthologia, et in Agellii Noct. Att. XIX. 9. unde variae lectiones enotari possunt.

Ibid. v. 23. Bene membr. habent ἄμαξαν, quod praeferrī debuit ob eandem causam, cur, in Od. III. rejecta fuit cod. lectio στρεφέτην ὅτ' Ἄρκτοι ἴδῃ.

P. 20. v. 3. τί δ' ἀστέρως βοώμεω, sic legitur in vetusto Agellii cod. teste P. Wesselingio, Observationum p. 59. Inepta est Vatic. membr. lectio, τί γὰρ καλοῦ βοώμεω. Novi quid Grammatici interesse statuant inter ἀστέρως et ἄστρον, nec me tamen deterrent, quin venustissimae simplicitatis lectionem pro sincera habeam. Differentias istas parum curabant optimi antiquis poëtis. Pindarus Olymp. I. initio:

Μηκέτ' ἄλλου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἡμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
ἐρήμας δὲ αἰθέρος.

Ubi ridicule reprehenditur a Scholiasta. V. ult. κατ' αὐτῶν, id est, κατὰ τῶν ἀμπέλων. Sic optime Salmasius: perperam vulgo κατ' αὐτό, quod ex Odarii v. 7. repetitum. Duos versiculos qui sequuntur, e membr. adsumsi, ubi aliis spuriiis intermixti sunt.

V. 10. Odarium hoc ad praecedentis imitationem confictum fuit, non magis Anacreontem quam me auctorem habet: male sapit, qui recentis graeculi lusus non adgnoscat. Ridicule jactat Baxterus operam quam in ejus emendatione praestitit: ejus διόρθωσις vere appellari potest κάλλος κακῶς ὑπουργον, si modo pulchri aliquid habet. Nos etiam conjecturis indulsumus, nec ulla causa est quin vapulemus, nisi Vaticana lectione et Britanni interpolatione nostra meliora jumentur. In 7. v. αἱ παρ' οἴῳ τελεταὶ sunt sacra Baccho convivία: ineptum est παραινῶ. Salmasii haec e-

mendatio est. Ulibatus servari poterat vericulus a fine quintus,

καὶ Χάριτας γελώσας.

Dimeter est choriambius catalecticus. At primus odarii, qui tam diversis modis frustra sollicitatus fuit,

καλλέτεχνα τόρευσον.

et alter ille,

ρόδα φέρουσαν ὦρην.

dimetri sunt paeonici. Penultimus dimeter est jambicus acatalect. Mixtis numeris ludere voluit auctor odarii, sed plerique erant innumeri, et, ut verum dicam, ne digni quidem, qui tanto conatu emendarentur.

P. 21. v. 5. πίνει θάλασσαν ἀναύρους. Bene sic a viro docto emendatum. Vulgo πίνει θάλασσαν δ' αὔρας.

V. 12. ἐν ὄχθαις. Membr. lectionem restitui. Differre docent Grammatici ὄχθον et ὄχθην, sed veteribus poëtis promiscue adhibentur. Sophocles in Antigona 1131. Νυσίων ὄρεων κισσῆρες ὄχθαι.

P. 22. v. 7. προδοθεὶς est in Vat. membr. a secunda manu, quod eum Salmasio verum esse judicamus. προδοθεὶς ὑπ' ὑμῶν ἀναστενάζω ὑπὸ καύματος. *desertus, derelictus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.* Quod primo scripserat librarius, πυρωθεὶς, vel ipsa metri lex vitiosum esse arguit: nihili est, quod substituit H. Stephanus προποθεὶς. Ceterum odarion hoc mutilum est, nec qui fuerit poëtae ex omni parte facile est adsequi.

Ibid. v. 8. πλοῦτος χρυσοῦ, *auri copia.* Sic Herodotus, L. II. 121. πλοῦτον δὲ τοῦτῳ τῷ βασιλεῖ γενέσθαι ἀργύρου μέγαν. cuius loci indicium mihi fecit amicus meus summus, cui mox ob illustratum historiae parentem magnam gratiam debebunt antiquitatis studiosi. Optima lectio temere sollicitata fuerat. παρῆχε, quod praeferunt membr. unice verum est. Non de producenda ad breve tempus, sed accipienda, quasi mancipio, vita cogitat poëta. Si oda-

rion hoc Anacreontis est, φυλάσσων scribere debuit; non φυλάττων. Formam hanc recentioris Atticismi, librariis adamatam, ubique fere sustuli.

P. 23. v. 3. In membr. scriptum ἔν' ἄσθενεῖν ἐπέλθῃ. Quod reposuerunt, ἔν' ἄν θανεῖν ἐπέλθῃ, nauci non est, θανεῖν absque articulo, eo quo volebant sensu, graecum non est. V. 3. εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πρῶσθαι. Melior non est Stephani lectio, εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρῶσθαι. Hesiodus Ἐργων 92.

Οὕτως οὐ τί που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.

Ibid. v. 16. Hujus odarii versus non sunt Anacreonte, sed politici plerique. Metricarum legum plane rudis fuit auctor. V. 7. scripserat τὸ τέλος, quod, ut peccata alia, intactum relinqui poterat.

P. 23. v. ult. Anacreontis non est hoc odarion. In membr. scriptum πίνω, quod ab auctore prosodiae et metri ignaro esse possit. Penultimus versus prorsus est ἄμετρος. Cujusvis jambici catalectici pes ante syllabam catalecticam jambus esse debet vel tribrachys: unde liquet, quam inutilis et falsa sit Arnaldi emendatio 3 versus, ubi retineri et potest et debet antiqua lectio, τί μοι πόνων, τί μοι γόων. Dimeter est jambicus catalectus: ut qui, alio interjecto, sequitur, θανεῖν με δεῶ κἄν μὴ θέλω. At si legas τί μοι πόνων, τί γόων μοι, anapaestus erit ante syllabam catalecticam, cujus rei in genuinis Anacreonteis non unum reperietur exemplum. Ne V. quidem odarii, cujus Anacreon nentiquam auctor censendus est, versus 5 anapaestum habet, ut Arnaldo videbatur:

πίνω | μὲν ἄβρᾶ | γελῶν | τες.

Constat spondeo, tribrachy, jambo et syllaba.

P. 24. v. 10. εἰσέλθῃ Baxterus edidit ἐσελθῃ, quod perinde est: neutra enim ratione legitimus versus existit, Anacreonti hoc falso tribuitur, ut et sequens.

P. 25. v. 9. Ῥοδῆς κῆρανε τέχνης. Perperam in membr. ῥοδῆς κολρανε τέχνης. Jamdudum compro-

bata fuit Stephani correctio *Ῥοδίης*. Pro *κολῶνε* viris olim doctissimis reponi placuit *τύραννε*, sensu eodem et salvo metro. Verum nulla apparet caussa, cur librarius voci notissimae *τύραννε*, aliam substituerit, quam metrum non admittit. Id quod res est acute vidit Lennepius ad Phalaridis Epist. p. 97. *κάρανε* minus obvium imperitus librarius mutavit in *κολῶνε*. Illud mediam producit, quum derivatum sit a *κάρᾱ*, cujus ultima semper longa est.

P. 28. v. 15. Mendosissimam membranarum scripturam *ἄφες με τοὺς θεοὺς σοι* restituit vir doctus in *Miscell. Observ. T. X. p. 422.* Sic in Comici *Lysistr. 1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν.* Quaeritur hic, cur *Orestes λευκόπους* dicatur. Causam nescio: verum id scio, Anacreontem, si hujus odarii auctor est, ad albos cothurnos non adlusisse, quibus ornatus *Orestes* ab aliquo tragico poëta in scenam induci potuit. Quippe Anacreontis aetate nulla adhuc tragoedia in scena exhibita fuerat. Quin si Istro fidem arbitremur apud auctorem vitae *Sophoclis*, primus hic tragicus usum invenit alborum cothurnorum. Credo *λευκόποδα*, itidem ut *ὀρχήποδα*, tam *celeritatem*, quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poetam ad *Orestis* errores, quum a Furiis exagitatus, totam fere Graeciam pervagatus est.

P. 29. v. 13. Mendose in membr. *ἐλ κυμαιῶδες ἐδρεῖν*, unde bonam lectionem sagaciter extudit *Davisius* ad *Cicer. de N. D. II. 47.*

P. 30. v. 2. *ἄε κηρῶ θές.* Nihil propius accedere poterat ad membranarum lectionem ineptissimam, *ἄε κηρωθές.* Verum ne sic quidem locus sanus est, quod violata metri lex ostendit, quae spondeum ante syllabam catalecticam non patitur. Longe praestat *Fabri* audacior conjectura,

τὴ φῆς; τόσους Ἐρωτας;

Non tam venusta est *Scaligeri* emendatio:

τί φής; ἀλλ' ὃν Ἐρωτες;

P. 31. v. 4. ἐκσοβῆσαι. Mendose in membr. ἐκβοῆσαι.

V. 8. Corruptissima in membr. est horum versuum scriptura.

ἄνθος ἀκμαῖον τῆς ἐμᾶς
δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις
ὄρα κἂν ἐν στεφάνοισιν—

Retineri poterat Stephani lectio, ἄνθος ἀκμαῖον ὄρας. Versus est, ut tres hujus odarii primi, dimeter choriambicus; ut duas voces transposui, Anacreonteus est. Duo sequentes prorsus sunt innumeri: διώξης plane contrarium est ejus, quod auctor dicere voluit.

V. 22. ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς. Dimeter choriambicus perperam inter Anacreonteos insertus, nisi si forte auctor, prosodiae ignarus, primam in ἀγέλης produci putavit. Sane vitium hujus esse videtur, non librarii. Male sapiunt, qui hujus epigrammatis Anacreontem parentem esse putant. Haud minus vereor ei sequens carmen tribuere, cujus imperitus auctor scribere potuit v. 9. ut in membr. legitur. πολὺὰ στέφουσι κάραν. Eadem incude formati sunt tres ultimi, quibus, nisi quis operam ludere velit, nemo medicam admovebit manum.

P. 34. λυσιπήμων. ex optima Jo. Piersoni emendatione, Verisim. p. 231. Inepte in membr. λυσιπαλμων. Eaedem v. seq. habent πολυανθείσιν ἐν αὔραις. E Salmasii conjectura est ὥραις. Infra in Scolio XII. στεφανηφόροις ἐν ὥραις.

P. 34. v. 22. Haec est membr. scriptura:

οὐκ εἶδεν ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον παιαχθεὶς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξε.

Unde proclive erat sinceram lectionem elicere, pro παιαχθεὶς, qui librarii error est, natus forte ex oculi aberratione in proxime sequens πατασθεὶς, reponendo

πατάσας. *Lepidum hoc odarion imitatus est Theocritus, seu potius Bion hoc Idyllio.*

*Τὸν κλέπταν πόκ' Ἴρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρόλον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὃ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση;
Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ
Δεῖξεν ἔαν ὁδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλκα τραύματα ποιεῖ.*

*Χ' ἂ μάλιστα γελάσασα· Τί δ' ; οὐκ ἴσος ἴσσι μέλισσῃ;
Ὅς τυτθὸς μὲν ἔων, τὰ δὲ τραύματα ἄλκα ποιεῖς;*

P. 35. v. 23. In membr. scriptum ἀναμοτρόφῳ Salmasius substituit ἀνεμοτρόφῳ, bene, si compositionis ratio passivam significationem admittit, sin minus, legendum videtur ἀνεμοτρεφεῖ. Verum auctori hujus carminis sua sibi relinqui poterant.

P. 36. v. 22. In membr. legitur βέλεμνα κοῦφα. Praestat Valckenarii conjectura κωφά. Vide animadv. ad Ammonium p. 133.

P. 37. v. 9. χ' ὅποσα φέρουσιν ὕλαι. In membr. ὄραι. Lectionem praetuli Salmasio nescio unde enotatam. Praeter Vaticanum codicem, cujus exemplar acri incisum habemus, alias veteres schedas inspexerat, quarum saepe in notis Ms. meminit.

P. 38. v. 3. τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι; Sic quidem scriptum est in membr. verum claudicat versus. Legendum videtur:

τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;

Insuavis est Stephani lectio, τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι; cui vel titubantem versiculum Salmasius praefererat; in eo falsus, quod a tersissimo poeta sic formatum putaret.

V. 13. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα. Haud immerito Fabro suspecta fuit hujus versiculi scriptura. Ultima in γλυκὺ nulla ratione produci potest. Similis est versiculus Odarii XXXVI.

ἀπαλὸν πόμα Ἀναλον.

Sed exemplum nihil valet a supposititio carmine sum-

tum. Articulum τὸ respuit linguae indoles: tum minus aptum est λαβοῦσα; res ipsa flagitare videtur βαλοῦσα, quae voces saepe confunduntur.

P. 39. v. 19. Carmen hoc et quae sequuntur quatuor sequioris aevi sunt et Anacreonte prorsus indigina.

P. 42. v. 16. μέλομαι ῥόδον τέρεινον. In membr. scriptum τερινόν, quod Stephanus mutavit in θερινόν, Barnesius in θέρειον, male uterque. Rosa flos est vernus. Supra Carm. V. dicitur ἄρος μέλημα. Vetus poeta apud Eustathium ad Il. ψ. καὶ ῥόδον εἰαρινοῖσιν ἀνοιγόμενον ζεφύροισιν. Et sic ubique, quae res ita nota est, ut auctorum testimoniis non egeat. Melius Salmasius substituit τέρεινον; quae forma, etsi forte exemplis non adstruatur, non ita tamen analogiae repugnat, ut eam auctor huius carminis adhibere non potuerit. In usu est comparativus τερεινότερος, a τέρεινος formatus, et τέρεινα. In seq. versu lego σύν, ἐταῖρα, δεῖ μέλπειν, quo nihil melius elici posse videtur e depravatissima memb. scriptura, quae talis est: σύν ταιρεῖ αὔξει μέλπην. Nisi quis Barnesio excogitatam lectionem malit: σύν, ἐταῖρ, ἄξει μολπήν. At verius est, quod ait Faber: *Quod periit, perisse ducas.*

V. 19. In membr. τόδε καὶ βροτῶν χάρμα. Venuste Salmasius emendavit χάρημα. At in istis ποιῶντι πείραν reconditiorem quam par est sensum quaerit, et doctrina abutitur, ut carminis auctorem excuset. πείρα iuxta eum idem est ac ὁδός. Sane Sophoclis Scholiasta ad Aj. 290. πείραν exponit per πορείαν, ὁδόν, ad loci sensum bene. Sed πείρα per se nunquam eam significationem habuit. Ad ejusd. dramatis v. 2. exponitur per βλάβην, δόλον, τέχνην, ab aliis per προσβολήν, ἐπιχείρησιν. ad v. 1057, per ὁρμήν: quae omnia ex cujusque loci sententia eliciuntur, sed non sunt ex vocis etymo. Hic πείραν ποιῶντι nihil aliud est, quam *periculum facienti, experimentum capienti*: et sic donbus his versiculis idem significatur, quod tribu-

sequentibus, tametsi diversum quid inferre voluisse videasur auctor. Quippe *experimentum capere rosae*, nihil aliud est quam *eam naribus admove*re.

P. 43. v. 5. ὥς τὸ φῶς debetur conjecturae eruditi Batavi, Jac. Phil. Medenbachii, cujus in Amoenitatibus Literariis honae aliquot exstant Anacreonteorum commendationes, ut illa in Carm. XXIII. ἐν ᾧ θάνατος ἐπέλθῃ.

P. 44. v. 8. περιμεινόν με, Κυβήβα. Varia in membr. lectio, παραμεινω με — unde Salmasius conjiciebat legendum, παραμεινόμεναι Κυβήβα, quod sane vulgato melius.

P. 45. Fragmentum LIV. servavit Stobaeus, apud quem scriptum, ut H. Stephanus edidit, ἀνασταλύζω. Perperam Grotius Floril. p. 487. dedit ἄλαστα λύζω. Hesych.: ἀσταλύζει, (male scriptum ἀστυλύζει) λύζει μετὰ κλαυθμοῦ. Ut autem λύζω, ἀναλύζω: στενύζω, ἀναστενύζω: eadem compositionis analogia, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

P. 47. v. 11. Comparisonem hanc expressit Horatius Carm. I. 23. Versus tetrametri galliambi sunt, ut in Fragma. LXV. Qui proxime sequuntur duo, trimetri sunt.

P. 48. Fragma. LXIV. servavit Maximus Tyrius p. 299. In 3 versiculi fine ex ΑΙΔΩ, sic olim majoribus literis scripto, imperitus librarius fecit ΑΙΔΩ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 468.

P. 61. v. 5. τυτθε, huc. Aeolica sunt τυτ et τυτθε. Hesych.: τυτ, ὠδε. Κρήτες. Idem: κατερωτα, καὶ ἄλλοτε. Aeolicum est pro καὶ ἐτέρωθε.

V. 11. ὠρανῶ αἰθέρος. Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η ου, quod solemne est.

P. 62. v. 4. Perperam in omnibus hujus odae editionibus legitur Συμποῖ ἀδικῇ. In adouinum versum, qui tertio cuique sapphico subjicitur, vox ἀδικῇ, cujus duae

primae syllabae omnibus et ubique breves sunt, intrare non potest. Emendo, ut opinor, certissime, ὑβρῶζει Verba sunt gemellae significationis, et ferè synonyma. Cleoni apud Comicum in Equitibus Demum evocanti his verbis: ἔξειλθ', ἢ εἰδῆς οὐκ ἔπειρ' γ' ὑβρῶζομαι, respondet ille: τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε;

V. 8. Jo. Upton in Dionysii Halicarn. libro de Struct. Orat. legit ἢ οὐκ ἐθέλλοις, nec aliter Isaacus Vossius in commentario ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego ἢ οὐκ ἐθέλλοις, aut nolueris.

V. 17. καὶ γελῶντες ἰμερόεν. Perperam haec verba conversa video in praestantissima editione Longini, et rides amabiliter. γελῶντες infinitivus est formae Aeolicae. Vide Gregorium p. 294. §. LIII. Duo infinitivi φωνᾶσαι, pro φωνῆσαι, et γελῶντες, pro γελῆν, ab uno verbo pendent ὑπακούει. Catullus: Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.

V. 19. βροχέως. Aeolice pro βραχέως, ἐν βραχεῖ, cito.

V. 21. καμμέν γλῶσσα ἔαγε. Tmesis est: κατέαγε μὲν γλῶσσα. Male et prorsus ἀμέτρως legitur in quibusdam editionibus γλῶσσ' ἔαγη. In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito ἔαγε longa est.

V. 23. βομβεῦσιν δ' ἀκού μοι. Sic legendum, metro et sententia flagitante. Catullus: Sonitu suapte tintinant aures.

P. 63. v. 1. πόλας. Vossius ποῦας edidit, quod Aeolum est.

P. 68. Fragm. III. exstat apud Stobaeum Floril. Grotii p. 29. Aeolica sunt in 4 v. πεδέχεις βρόδων, pro μετέχεις ῥόδων, ut in fine πέδαιρον pro μετέωρον. Apud Hesychium ΠΕΔΑΤΡΟΝ librarii errore mutatum fuit in ΠΕΛΑΤΡΟΝ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 373.

P. 64. v. 1. Hos versus imitatus est Horat. Carm. III. 12.

Tibi qualum Cythereae puer ales, tibi telas
Operosaeque Minervae studium aufert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

P. 65. Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. *De Fortitudine*, ῥώμην pro ἀνδρείᾳ accipiens, quomodo accipi omnino, si Erinna Lesbica oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in penult. versu est ὅπως ἀνείσω, quod mutatum fuit forte, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum exstaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis bene referri possunt.

P. 66. ALCAEI I. Hos veteris Lyrici versus expressit Horatius, Carm. I. 9.

Ibid. IV. Hunc versum iisdem numeris reddidit Horatius:

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.
H. Stephanus in IX. Lyricorum fragmentis p. 14. recte edidit δένδρεον, quod et metri ratio flagitat, et usus Aeolicae dialecti. Mendosam Athenaei p. 430. lectionem δένδρον Fulvius Ursinus retinuit, quae in alios etiam libros manavit. metrum autem huius versus, ut et fragm. II. *antispasticum* est. Hephaestioni p. 34. appellatur σαπικὸν ἐκκαίδεκασύλλαβον. Eodem metro usus est Horatius Carm. I. 11. et 18. et ante eum Catullus in carmine, cujus initium est:

Alphene immemor, atque unanimis false sodalibus.
Huius metri natura melius perspicietur, si *choriambicum* esse dicatur, constans pede quovis disyllabo, tribus choriambis, et jambo vel pyrrhichio, ob indifferentiam ultimae syllabae. Idem metrum est Scoliolorum XV. XVII. XXII. et duorum sequentium, quorum omnium versus in priore editione male digesti fuerant.

P. 67. V. Hos versus ab Athenaeo servatos loco su-

pra laudato, emendavit Bentleius ad Horatii Carm. III.2. partim bene, partim secus, ἰσάμενοι idem est quod ἰσώμενοι Aeolum et Dorum dialecto, qui vocales α ο, ceteris in ω contractas, saepe in α contrahebant. Vide Koenium ad Gregorium de Dial. p. 86.

P. 71. v. 16. ὁ Ἀταρνέως ἑντροφος. Sic plene scribi debuit, vel ad pronuntiandi rationem ὦ ταρνέως. ὁ α per orasin coalescunt in ὦ. Vulgo omissus est articulus contra indolem linguae.

P. 75. Timocreontis scolion nunc edidi, ut legendum id esse declaravi ad Comici Acharn. 533.

P. 77. Scol. XVII. Hoc proverbio usns est Sophocles in *Captivis Mulieribus*:

Ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθω.

Facete illud in Atheniensium demagogos torsit Comicus in Thesmoph. 528.

Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ

τὴν παλαιάν· Τὸ λίθω γὰρ

παντὶ που χρή, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἄθρεϊν.

P. 79. v. 5. δεσπότης μυοίας. Hesych. μυοία, οἰκετία. familia, servorum multitudo.

ARCHILOCHI versus, quos coronidis loco Scolii subjeci, tametsi nec Dio Chrysost. nec Galenus, nec Theocriti Scholiastes, quorum alius alio plures ex iis protulit, scolii mentionem injecerit, superiorum cantorum haud alieni sunt, siquidem ab eorum indole non multum abludunt. V. 2. διαπεπλεγμένον legendum esse docuit Hemsterhusius ad Hesychium in διαπεπλῆχθαι. V. 7. Dionis lectionem praetuli ραιβός, quam Pollux, ad hos ipsos versus procul dubio respiciens, firmat p. 247. Ραιβούς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον καὶ σκέλη· βλαισοὺς δέ, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, καὶ τὸ μὲν Ἀρχιλόχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Trochaicos esse hos versus cuius in oculos incurrit: in tetrametros facili negotio eos redegit Daniel Heinsius ad Theocritum p. 325 verum ejecti

ultimo, cujus numeros mala librarii manus, inducto nescio quo glossemate, corruptit, servata tamen sententia, cujus ut optimae potiore rationem habendam esse duximus.

Ex Gallico libro cui Titulus est: *Les Odes d'Anacréon et de Sappho en vers françois par le Poète sans fard.*

Paraphaseos illius auctor quum summum Criticum Rich. Bentleium de duorum in Anacreonte locorum interpretatione consulisset, ab eo responsum hoc accepit, quod e tenebris protulimus olim, et huic etiam editioni ornamento esse volumus.

D. FRANCISCO GACON

S. P. D.

RICHARDUS BENTLEIUS.

Literas tuas IX. Novembris datas nudius tertus accepi, quibus significas te Anacreonti in metra gallica vertendo dare operam, et de duobus locis sententiam meam scire cupere. De priore illo num. XIII. quaeris, utrumne *Attis Cybeles amore* in furorem agi dicendus sit, an potius *ira Cybeles*, quod is alio amorem verterat. Neutrum ex his verum; quippe locus iste mendo laborat, et in hunc modum corrigendus:

Οἱ μὲν καλὴν Κυβέβην
τὸν ἡμέθην Ἄτιν
ἐν οὐρεσιν βοῶσιν
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δέ, Κλέρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πτόντας ὕδωρ
μεμηνότας βοῶσαι.

G

Quae sic accipienda sunt: *Sunt qui dicunt, formosam Cybebem insaniisse, inclamantem in montibus pulcherrimum Attin*. Ipsa, vides, *Cybebe* sive *Cybele*, *Attidis* amore percussa insaniit, ut ex Phrygum historia rem diserte narrat Diodorus Siculus libro III. *) *Cybebe* ergo hic *pulla* est, nondum scilicet inter Deos relata: neque *καλή* est *alma*; sed ut passim, *fermosa* neque *ἡμίθελος* est *gallus*, *spado*; sed mollibus feminæisque fere membris prae pulchritudine: ut in illo Ausonii;

Dum dubitat Natura, mareni faceretne puellam,

Factus es, ô pulcher penè puella, puer!

Penè puella est ipsum illud *ἡμίθελος*. Hanc nostram emendationem et verborum series constructioque, et Diodori, quem consulas, locus plane efflagitat. Iam illa quae sequuntur, vide modo antithesin, *οἱ μὲν λέγουσιν sunt qui dicunt*; *οἱ δέ, alii vero*, subaudiendum *dicunt*; unde necessario, ut vides, nominativos illos *πρόντες* et *μεμνηότες* in accusativos immutari oportet. Tu igitur in versione tua; si ad Anacreontis elegantiam adspiras, sic locum adumbrabis:

“Alii dicunt, formosam Cybeben in montibus pulchrum Attin invocantem insaniisse. Alii dicunt, eos qui Clari aquam bibunt, furētes clamare.”

Nisi hoc modo oppositionem expresseris, perit magna pars venustatis.

Ceterum in loco altero num. XLV. ubi quaeris de istis verbis,

ἔλαβεν βέλερον Ἀρης·
 ἐπεμείδισε Κύπρις,
 ὃ δ' Ἀρης ἀρσενάξας,
 βαρὺ, φησὶν· ἄρον αὐτό.
 ὃ δ' Ἐρως, ἔχ' αὐτό, φησὶ.

*) Cap. 58. 59. Editionis Wesselingii. p. 226.

utrumne id velint, *Amorem* suum jaculum *in modo Marti* dedisse, an *in Martem* contorsisse et eum vulnerasse. Neutra ex his sententia, sed alia inter utramque media vera est. Quippe *Cupido* non contorsit jaculum, sed manu tantum capiendum tradidit. At repente jaculum, ex vivo scilicet igne et aethereo fulgure constans, in *Martis* corpus se sponte insinuavit, et reconditum latuit. Inde est illud ἀνασπράξας, *gemitum et suspirium ducens*, ob vulnus scilicet: et ἄρον αὐτό; *tolle, quaeso*; quippe qui in intima corporis penetraverat: ἔχε vero αὐτό; *tecum serva*, ait *Cupido* irridens, qui solus potuit extrahere, sed noluit. Haec ἀντοσχεδιαστί et ex tempore tibi exaravi, quibus utere tuo arbitratu. Multa quidem in aliis Anacreontis locis emendatione indigent; non pauca etiam sunt spuria, quae a genuinis dignoscere paucorum erit hominum, etc.

Cantabrigiae die XX. Nov. MDCCXI.
